

ligt att detta besvär ej längesedan här i Sverige, liksom i de flesta Europas stater, blifvit ett Statens åliggande. Man invänder väl att den erforderliga summan skall blifva för stor att bäras af Statsverket i dess helhet, men huru mycket mera betungande måste den då ej vara, när den måste bäras ensamt af ej fullt hälften af den i mantal satta jorden, eller af 31,615 mantal, då deremot 34,610 mantal äro derifrån befriade.

Skjutsningsbesvärets historiska tillkomst, det tryckande i denna servitut ej blott för den enskilde jordbrukaren, utan äfven för jordbruket i dess helhet, de orättvisor, hvartill detta besvär föranleder och hvilka ovilkorligen måste förblifva förknippade med detsamma, så länge skjutsningsskyldigheten i sin nuvarande form kvarstår; allt detta har så fullkomligt blifvit skildradt vid 1856—1858 års riksdag af Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet i dess betänkande N:o 110, vid 1860 års riksdag af Sammansatta Stats- samt Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet i dess utlåtande N:o 8 samt vid 1863 års riksdag af Sammansatta Utskottets betänkande N:o 21, så att något vidare ordande derom tycks vara öfverflödigt.

Under förhoppning att Riksdagen tager denna fråga i noga öfvervägande, får jag vördsamt föreslå,

att gästgifveri-, håll- och reservskjutsen skiljes från jordbruket och öfvertages af Staten samt att Riksdagen dertill måtte anslå erforderliga medel.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1867.

Pehr Ericsson
från Gelleborgs län.

N:o 52.

Af Herr **Pehr Ericsson**: Om ändring af hvad 26 Kap. 4 § Byggningsbalken stadgar rörande byggnadsskyldighet af tingshus och häradshäkte.

Vid sistlidne riksdag väcktes af mig en motion om förändrade grunder för häradets skyldighet att bygga och underhålla tingshus och häradshäkte, hvilken framställning likväl ej lyckades vinna bifall, men då jag anser den hafva så mycken billighet och rättvisa för sig, vågar jag åter förnya densamma.

Vid stiftandet af vår allmänna Civillag utgjorde befolkningen på landsbygden för det mesta hemmansegare, men under en tidrymd af ett och ett tredjedels sekel, som sedan förflutit, hafva helt andra förhållanden inträffat. Genom befolkningens tillväxt och upplysningens framsteg hafva Statsmagterna insett nödvändigheten, att åt landsbygden medgifva en mera utvidgad handels- och näringsfrihet. Stora fabriker och anläggningar af åtskilliga slag hafva under sednare tider blifvit anlagda, handverkare och handlande för hvarje år tillväxt, men det oaktadt har likväl ej någon ändring skett i lagens stadgande i afseende å skyldigheten att bygga och underhålla tingshus. Denna skyldighet hvilar ännu uteslutande på en del hemmansegare, änskönt alla som i häradet bo hafva nytta och behof deraf. Då i så många afseenden upplysta och rättänkande medborgare erkänna värdet af alla gemensamma fördelar och likhet inför lagen samt inbördes skyldigheter och rättigheter, så bör väl icke bidrag till sådana byggnader vägras af de samhällsklasser, som ännu äro derifrån befriade, då alla hafva lika nytta af laglig ordnings upprätthållande. Om befrielse från en sådan skyldighet en gång genom särskilda tidsomständigheter blifvit medgifven, måtte den väl ej för alltid kunna blifva beständande. Detta skulle innefatta en stor orättvisa mot den samhällsklass, som har sig dessa skyldigheter ålagd, och som derigenom skulle oskäligt betungas, ju mera folkmängden tilltager och anspråken på husens utrymme och förbättrade skick stegas.

Jag får därför föreslå att 26 Kap. 4 § Byggningsbalken måtte få följande lydelse:

Tingshus skall hvarje härad bygga å vanlig tingsstad eller der Konungens Befallningshafvande pröfvar lämpligast, sedan Rätten deröfver hörd är. Der skall vara en stufva så stor som i häradet tarvas och två kamrar, och vare hvar och en som i häradet bor skyldig att i denna byggnad deltaga efter det fyrktal hvar och en har sig åsatt. Vid hvart och ett tingsställe skall ock fängelse vara der missgerningsmän må i förvar hållas, såvida ej gemensamt ransakningshäkte för flera häradet finnes.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1867.

Pehr Ericsson från Gefleborgs län.